

זמני כניסת ויציאת השבת לפי אופק ירושלים ומעלה אדומים:

מאחרים את הדלקת נרות השבת 16:21

צאת השבת 17:13

ר"ת 17:44

שיר ליום השבת

אמרו חז"ל: 'נוח לו לאדם שיפיל עצמו לתוך כבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים'.

הגאון רבי ישראל חיים קפלן זצ"ל (חתנו של ר' ירוחם ליבוויץ זצ"ל), ישב פעם בבית המדרש ובכה בדמעות שלישי.

ניגש אליו תלמידו הרב וקסמן ושאלו: "רבינו על מה אתה בוכה?"

הרב המשיך לבכות ולא ענה. הרב וקסמן לא הרפה ממנו והמשיך לשאול לסיבת בכיו, השיב לו רבי ישראל חיים: "הבא נא בבא מציעא". הגמרא הובאה, והצדיק הרב ישראל חיים פתח אותה בדברי חכמינו:

"נוח לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים".

אמר: "בגמרא השוו הלבנת פנים לרציחה. הגע בעצמך, אילו היה נגלה מחזה לעיניך פה בבית המדרש כאשר לעיני כולם שולף אחד סכין ותוקע לחברו בלבו, היכול תוכל להתאפק ולא לבכות?"

והנה ראיתי עכשיו בעיני ממש, איך קם אדם אחד, והלבין לעיני-כל את פני חברו, ואיך לא אבכה?!"

על הצדיק הירושלמי רבי אריה לוי **זצ"ל** מסופר, שפעם הוזמן לבית המשפט, לתביעה שיפרע שטר שהוא חתום עליו כערב.

תמה הרב על כך, מאחר שלא היה זכור לו כלל שחתם על השטר הנזכר. הופיע הרב בבית המשפט ונזכר לדעת כי חתימתו זוייפה ובעל החוב ניצב מול, כשהוא משפיל עיניו מרוב בושה על מעשה הזיוף...

כדי שלא לביישו, הודה הרב שזוהי חתימתו שלו... אך ביקש מהשופט שיטיב עמו ויאפשר לו לפרוע את השטר בתשלומים חודשיים...

במשך מספר שנים שילם הרב מכיסו 28 לירות לחודש (סכום נכבד באותם ימים), על שטר שלא חתם עליו מעודו, ובלבד שלא להלבין פני חברו ברבים!

מאורה של הפרשה

"ויהי ה' את יוסף ויהי איש מצליח ויהי בבית אדונו המצרי"

יהודי העובד את ה' יתברך באמת, צריך לעובדו בכל מצב, בין בזמני העליה ובין בזמני הירידה בין בעושרו ובין בעניותו.

יוסף הצדיק בכל מצב קשור היה לה' יתברך.

האדמו"ר מרדכי מצ'רנוביל זצ"ל, מקשה על המילה "ויהי" שלכאורה מיותרת. די היה לאמר "ויהי ה' את יוסף ויהי איש מצליח", מדוע נאמר "ויהי" פעם נוספת?

ולומד מכך, שהתורה באה ללמדנו שיוסף היה עובד את ה' תמיד, כנאמר "ויהי ה' את יוסף", שתמיד היה עובד יוסף את ה';

"ויהי איש מצליח" - בין כשהאירה לו ההצלחה פנים, ובין כש "ויהי בבית אדונו המצרי" - כשנמכר לעבד והיה בבית אדונו המצרי. גם אז קיבל את הכל באהבה והמשיך להיות עם ה' יתברך.

"איה הקדשה היא בעיניי"

אמר רבי מאיר אבוחצירא זצ"ל: אנשים מחפשים כל מיני מנהגים טובים להשפיע על עצמם קדושה, ולא יודעים שעיקר הקדושה נמצאת בעיניי.

כשאדם הולך בדרך ועוצם עיניו מראות ברע, באותו רגע מושפעת עליו קדושה עליונה.

זה שאמר הכתוב: "איה הקדשה" איפה הקדושה "היא בעיניי"!

אם מזדמן לאדם ללכת בדרך, ילך בדרך נקיה וישמור את עיניו.

מובא בספרים הקדושים, שבאותו רגע שאדם עומד בנסיון ושומר את עיניו הוא עת רצון והאדם יכול להתפלל ולבקש בקשות מה' ית'. ולאחר מספר פעמים שיתגבר על ניסיונות הראיה, ירגיש האדם כח רוחני שעוזר לו בשמירת העיניי.

"והנה אורחת ישמעאלים באה מגלעד וגמליהם נושאים נכאת וצרי ולוט"

אמר **האדמו"ר רבי יצחק מוורקה זצ"ל**, מכאן נלמד שגם כאשר מגיעים על האדם ייסורים, הוא יקבל את מה שמגיע לו, ולא יותר ואפילו כמלוא נימה.

התורה מדגישה שאורחת הישמעאלים לקחו עימם נכאת וצרי ולוט, שהם מיני בשמים. והלא דרכם של ישמעאלים לשאת נפט ועטרן שריחים רע? אלא כדי שלא יריח יוסף הצדיק ריח רע ויצטער, גלגל הקב"ה שישאו מיני בשמים. נשאלת השאלה, הלא עברו על יוסף הצדיק עוד הרבה ייסורים, ומדוע הקב"ה לא מנע אותם? אלא, שעל יוסף נגזרו ייסורי ההוף שישליכו אותו לבור, אבל לא ייסורי הנפש.

ואמרו חז"ל: 'איזהו דבר שהנשמה נהנית ממנו, הוי אומר זה הריח'. ולכן מה שלא נגזר עליו, הקב"ה גלגל שלא יצטער מכך אפילו בדברים קטנים.

למרות שכעת מוכרים אותו למצרים, ובזמן כזה אין נותן האדם דעתו לחשוב עם מה מובילים אותו, בכל זאת הקב"ה מנע ממנו צער שלא מגיע לו.

לעומת זאת כשמגיע זמן הישועה, אפילו לרגע אין הקב"ה משהה אותו בצרתו.

כפי שנאמר בפרשת מקץ "וישלח פרעה ויקרא את יוסף - ויריצוהו מן הבור", כיון שהגיע זמן ישועתו, במהירות ובזריזות הריצוהו מן הבור, ואפילו רגע אחד יותר לא נשאר בבור.

כל מה שעובר עליו הכל מאיתו יתברך, והכל מדוד ומכוון. וכשנתפלל ויגיע זמן גאולתו, הכל יהיה בזריזות, ורגע אחד יותר ממה שנקצב לא נסבול.

(לחזות בנועם ה')

יש עולת הראש פתח
רק אש יהואש מה להכניס לתוכו.

אנשים טובים הם כלו נחמ, לקריאת
לנצחם כדי שלא יחזיקו יהיה איה.

נא לשמור על קדושת הגיליון. אין לעיין בזמן התפילה וקריאת התורה

הצלחה ברו"ב: נעה שלו. מש' אזולאי. מש' יונה. מש' גיבלי. מש' נדף. מש' לוי. מרים בת יעקב **זשי"ק:** מרים עפרה בת מלכה חיה וחגי עמרם בן פנינה אפרת בת גילה ונתנאל בן ברויה **רפ"ש:** תהילה בת שונמית. אפרת בתייה בת צביה. מיכל חיה בת רחל. חיים דניאל בן שולה משה מרדכי בן עדנה סולטן ובני ביתו. שלמה בן רינה. דוד בן רעות **זווג הגון:** אורית יהודית, יעקב משה, יוסף והדס בני מרים דבורה פנינה. אביטל גאולה בת אירן. אורה שרה בת אסתר שרה בת אילה. **לע"ב:** הגר"ע יוסף בן גורניה זצ"ל. יחזקאל בן סמרה ז"ל. מרדכי בן ביסקה ז"ל שמואל בן חנה נוסרת ז"ל. ברוך נאג' בן געיסה ז"ל. מלכה בת רבקה ז"ל. חילוה בת מרים ז"ל

פטירת הצדיקים

כ"ח בכסלו - ר' חזקיה די סילווא 'פרי חדש'
כ"ט בכסלו - ר' אברהם בכר שמואל מיוחס
ר' יוסף שעני
א' בטבת - ר' יאיר חיים 'חוות יאיר'
ג' בטבת - ר' חיים שמואלביץ. ר' אביגדור עזריאל

בברכת שבת שלום

וחג חנוכה שמח ומלא אור!

עריכה: משפחת שמעיה

לע"נ אבינו הר"ר אילן סבב בן סניורה ז"ל

הרצון

שום רצון טוב לא הולך לאיבוד. גם לפני שבוצע השינוי הקטן ביותר, בעקבות הרצון הטוב המתעורר, כבר יש חשיבות לרצון בפני עצמו.

השפעת הרצון חשובה, עוד בטרם הביאה לשינוי מעשי בשטח.

וכך אומר הזוה"ק: "אין רצון טוב שיאבד מלפני המלך הקדוש, ומשום כך אשרי מי שמארהררה הרהורים טובים. ואף על גב שאינו יכול לעשותם הקב"ה מחשב לו את רצונו כאילו עשה".

דברי הזוהר יכולים להוות חיזוק עבור כלנו: לעיתים מוצא האדם את עצמו במצב בלתי רצוי, של חוסר מעש והוא אינו רואה פתרון ומוצא באופק. בתוך תוכו הוא היה מאד רוצה להשתפר אבל נראה לו שהוא חסר אונים, לא מסוגל.

ייתכן כי הוא מרגיש שהוא מאכזב, לא עומד בציפיות, מה הוא שווה?

אולם הזוה"ק מאיר את עינינו, ואומר: מבחינת שמיים, הרצון, אף אם לא ממששים אותו שווה המון!

הקב"ה מחשב גם את הרצון ואת כאב הלב ובוודאי שהדברים ישפיעו. ככל שהרצון חזק יותר - השפעתו רחוקה וגדולה יותר.

גם אם רצינו ובפועל לא הצלחנו - לא נתייאש, כיוון שעצם הרצון חשוב ומשמעותי.

הרצון - תחילת כל מעשה.

הדלקת נרות חנוכה בכניסת וביציאת השבת

בערב שבת מדליק תחילה נר חנוכה ואחר כך נר שבת, ובלבד שיהא לאחר פלג המנחה, ומתפללים תחילה מנחה.

צריך שייתן שמן כדי שידליקו נרות החנוכה עד חצי שעה לאחר צאת הכוכבים, שאם לא כן זו ברכה לבטלה.

אם הדליק אצל הפתח צריך להיזהר להפסיק באיזה דבר בין הנרות לבין הדלת, שלא תכבם הרוח בפתיחת ונעילת הדלת.

במוצאי שבת מבדילים, ואחר כך מדליקים נר חנוכה. ובבית הכנסת מדליקים לפני "וייתן לך", כדי שיראו את הנרות ויהא פרסומי נסא, וכדי לאחר את צאת השבת.

(י.י.ספ.)

"יוסיפו עוד שנא אותו על חלומותיו ועל דבריו"

כאשר מספר יוסף לאחיו את דבר החלום אודות האלומות בשדה, אשר השתחוו לאלומות, אמרו לו אחיו: "המלך תמלוך עלינו אם משול תמשול בנו". ושנאתם כלפיו התגברה; ואילו כאשר הוא מספר על החלום שבו השמש, הירח ואחד-עשר כוכבים משתחוים לו, אומר הפסוק "ויקנאו בו אחיו".

ועולה השאלה: מדוע החלום הראשון גרם לשנאה, ואילו השני גורם גם לקנאה? משיב ה"בית הלוי" שבין החלומות קיים הבדל:

בעוד הראשון עוסק באלומות המסמלות שמצבו הכלכלי של יוסף יהיה טוב משל אחיו והם ישתחוו לו; עוסק השני בעניינים רוחניים של שמים ומזלות, אשר בהם יעלה יוסף על אחיו. כששומעים האחים שהם עתידים לבקש מיוסף אוכל, הם אינם מקנאים בו, שכן אם הוא עשיר יותר מהם, אין הדבר מחייב שהוא חכם או צדיק יותר מהם!

פתגם ידוע אומר: 'אם לך יש מיליון, ולי אין, הארנק שלי יקנא בארנק שלך... אולם אני אינני מקנא, שכן אותו מיליון איננו הופך אותך לחכם גדול יותר'.

החלום הוסיף בליבם שנאה כלפי אחיהם על כך שהוא מגיע להתגאות בפניהם, אך סיבה לקנאה לא היתה בו כלל וכלל.

יהודי רצה לרכוש מכונת, אבל אשתו התנגדה בנימוק שהדבר יעורר את קנאת הבריות והיא חוששת מעין הרע. כשלא הגיעו לעמק השווה החליטו שהבעל ילך לרב שיכריע בדבר. פנה האיש לרב שטיינמן זצ"ל ושטח בפניו את צדדי הענין. הוא ציין את התועלת הרבה שתהיה מהרכב, ומנגד סיפר שהאישה חוששת מקנאת הבריות.

שאלו הרב שטיינמן: "אתה יודע את השי"ס בעל פה?"

השיב האיש: "לא".

"ומסכת אחת אתה יודע בעל פה?"

"לא".

"ופרק אחד?"

"גם לא".

פנה אליו הרב שטיינמן: "אם כך, אתה יכול לקנות מכונת, ותאמר לאשתך שאין מה לחשוש לקנאתם של הבריות. אם גם פרק אחד אינך יודע בעל פה, במה יקנאו בך?!"...

(ומתוך האור)

שכינה ביניהם | הרב נחום דיאמנט

כאשר בני הזוג מכירים היטב זה את אופיה של זו, נקל עליהם להתנהג בצורה המתקבלת יפה בעיני השני, ולדבר באופן שישמע נעים ונח, ולא פוגע או מקנטר.

כאשר עדיין אין ביניהם היכרות עמוקה, הדיבור ביניהם עלול להישמע צורמני לאוזניים רגישות, ולהתקבל באופן מצוות, ומביא להתכתשויות מיותרות. רק משום שלא הבינו נכון איש את רעהו! בחור נפגש עם מדוברת, תוך כדי הפגישה הוא אמר לה "אני מוכרח לספר לך בדיחה ששמעתי היום, את מוכרחה לשמוע!" וכך אמר לה: "מה המילה הראשונה שאישה אומרת בבוקר?"

"לא יודעת" השיבה.

"אני ידוע, 'מודה'..."

נו, יופי, בדיחה נחמדה.

אבל המדוברת דן נפגעה: 'מה הוא מתכוון, וכי רק ידיים בראש שלו? והיכן ראה שאני כזו?' בשעת מעשה אחרי הבדיחה הוא כבר הבחין שהיא נפגעה ומיד הפטיר 'לא התכוונתי, סתם סיפרתי לך, אך כבר היה מאוחר...' 'שמחה וששון' היו שם...

אילו היא היתה מכירה אותו טיפ טיפה, היתה יודעת כי הוא בחור שלא מסוגל לפגוע בזבוב, אך עד שהוא הצליח לשכנע אותה להשיל מעליה את הפגיעה ולהמשיך בפגישות, ארך זמן רב. ואם תאמר: 'נו, אוי, מה זה כבר משנה? אז היא נפגעה קצת, אז היא הורידה דמעה או שתיים? מי שישמע...' כדאי שתשמע את דברי רבי אליהו לופיאן שאמר:

"אם היינו יודעים מה עושה דמעה של אישה למעלה בשמים, היינו מוכנים לעבור פה מסכת של ייסורים ובלבד שהיא לא תוריד דמעה אחת!

אילו היו פותחים לנו שערי שמים לראות את פעולתה של דמעה אחת, היינו הופכים שמים לארץ כדי שהיא לא תרד.

תחוש כי כל התעמתות שלך עם אשתך, עולה לך עשרת אלפים דולר, ואילו כל ויתור לאשתך, אתה מקבל עשרת אלפים דולר. די לנו בכך. הלוואי.

רבינו החפץ חיים זצ"ל אומר היה לשומעי לקחו: הלכה היא, שכלי ראשון מבשל כל מה שיתנו לתוכו, אפילו הורידוהו מהאש. אבל אם הריקו את התבשיל לכלי שני, שוב אינו מבשל אלא דברים קלי בישול. ואם הריקו את התבשיל שבכלי השני לכלי שלישי - אינו מבשל כלל.

כיוצא בכך, בעניין החינוך: גדולה הסכנה שהסב יהיה לכלי ראשון, בנו כ"כלי שני", והנכד יהיה כבר בבחינת 'כלי שלישי', שלא לדבר על הנין... לפיכך, מוטלת החובה על כל אב להפוך עצמו לבחינת המקור, 'לאש' לוהטת, כדי שבנו יחשב לכלי ראשון!

בכפור הרוסי היו מימי המקווה מתקורים עד מהרה ומתקרבים לנקודת הקיפאון. לפיכך היה הבלן שופך לתוכם מפעם לפעם מים רותחים מדוד שעמד כל העת על מדורת עצים.

יום אחד, סיפר החפץ חיים, באתי לטבול במקווה. שאלתי את הבלן האם המים חמים, והשיב בביטחון: "ודאי, המקווה חמה!"

טבלתי את קצה רגלי - ומיהרתי להחזירה. קרה היתה כקרח! אמרתי לבלן: "המקווה כמעט קפואה!"

"לא יתכן רביו!" נפגע הבלן, "אך לפני רגע שפכתי לתוכה חצי דוד מים חמים!"

תמתי, הרי תעלומה: הבלן טוען ששפך מחצית דוד, ואצבעות רגלי טוענות שהמים קרים ככפור!

נגשתני אל הדוד וטבלתי בו את אצבעי - והנה מימינו פושרים. כנראה שמילאוהו לא מכבר במים קרים, ולא הספיקו להתחמם. הנה כי כן נפתרה התעלומה...

כשהדוד לוהט - המקווה פושר. אך כשהדוד פושר - המקווה קרה...

האב דומה לקטר רכבת, המושך אחריו שורת קרונות-משא טעונים לעיפה, והנה הגיעה הרכבת למעלה ההר. אם הקטר אוצר בתוכו אש וחום רב, ולחץ הקיטור חזק - יעלה עימו את הקרונות במעלה ויביאם למחוז חפצו;

אך אם התעמעמה האש, החום ירד ולחץ הקיטור רפה - יגבר עליו משקלם של הקרונות וידרדרוהו במורד ההר, והרכבת כולה תתרוסק בתוהו! (מעין המועד)